

קהילה קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

ופשיטא, אשר ההתאחדות צריכה להיות דוקא באופן שהכל יהפכו לאנ"ש ולא להיפך חס ושולם, ועל מי יש להטיל עבודת הבירור בזה במחנם? ולמתי נדחה ענין זה?

(אגרת קודש כרך ג' - אג' תר)

"ליצור" יהודי נוסף

וזאת החובה המוטלת על כל איש ישראל: לגשת ליהודי ולסלק את הגורמים המעלימים את "נקודתו" הפנימית. ידוע, הרי, פתגמו של אדמו"ר הזקן: גם סדר הקדימה והאיחור שבתורה הוא חלק מן התורה, והמצוה הראשונה שבתורה היא: "פרו ורבו", כלומר: על כל יהודי "ליצור" יהודי נוסף!

(לקו"ש ח"ב מתורגם לעברית עמ' 248)

לא לשכח מעצמו

אפשר אבל, להתמסר רק בקו של עשייה עם הזולת ולשכוח על עצמו - לכן היה אפר "למשמרת", למען דעת שהוא צריך גם לחשוב על עצמו.

(לקו"ש ח"ד מתורגם לעברית עמ' 42)

להיות "שלטים" חיים

זו המשימה שכ"ק מו"ח אדמו"ר הטיל במיוחד על התלמידים - לנסוע לשבועות מספר ולקרוא: "מקלט, מקלט", להורות הדרך לחיים וטוב, להיות שלטים מורי דרך אך שלטים חיים, ולא שלטי אבן התקועים במקום, ללכת בחיוניות ולהורות לכל אחד הדרך למקלט.

(לקו"ש ח"ב מתורגם לעברית עמ' 70)

הכל עושה בכחו של משה

עלול הוא אבל, לטעות ולחשוב, שההצלחה בהשפעתו על הזולת נובעת מכוחו - "כחי ועוצם עשה לי את החיל הזה", לכן היו צריכים לקדש את העושה את הפרה באפר הפרה שנעשתה על ידי משה רבינו עצמו כדי שידע שעושה זאת בכוחו של משה.

(לקו"ש ח"ד מתורגם לעברית עמ' 42)

השליחות - כיצד זה מביא לימות המשיח

מזה באה ההוראה בפועל שיש להוציא בעומדנו עתה בהתחלה ופתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש - צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כל יהודי מתבטאת בזה - שיקבלו את פני משיח צדקנו.

כלומר: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו - כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס - "כל ימי חיך להביא לימות המשיח": כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו - בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב"להביא לימות המשיח". לא רק "לרבות" (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה וייהנה מזה וכו', אלא "להביא" - הוא עושה כל התלוי בו כדי "להביא לימות המשיח" לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) - ימות המשיח (לא רק כאשר המשיח הוא "בחזקת משיח", אלא כל ימות המשיח - גם השלימות של" משיח ודאי" וכו').

והכוונה בפשטות היא - שמכינוס השלוחים צריכות לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, על ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתורה שכתב ושבעל פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד - על ידי לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

והיות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכל יהודי, בלי יוצא מן הכלל כלל.

(משיחת ש"פ חיי שרה, ה'תשנ"ב - מוגה)

החובה להפוך את כולם לאנ"ש

ועל דרך הצחות יש לומר שהם בג' קוין תורה עבודה וגמילות חסדים, ובדאי ישתדלו ככל האפשרי לזכות בשלשתן את הרבים, ועד מתי יחצה העם אשר אתם לשתי מחנות, עמא דבר ואנ"ש?

♦ "לקט מתורת רבותינו נשיאינו" - מחולק לימי חודש כסלו, על פי הוראת הרבי ללמוד במשך כל ימי חודש כסלו

♦ "יום יום משיח וגאולה" - בכדי לחיות עם משיח, ניתן להשיג בחנויות הספרים וכן לחלק בתור תשורה לשמחתכם - טל. 493-7673 (718)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

"יחי המלך" – הכרזה ניצחית

א. בפרשת השבוע מסופר על פטירתו של אברהם אבינו ועל קביעת מעמדם של צאצאיו: "זיתן אברהם את כל אשר לו – ליצחק". ואילו "לבני הפילגשים... נתן אברהם מתנות, וישלחם מעל יצחק בנו". אברהם העדיף את בנו הקטן, יצחק, מישמעאל ובני השפחות, המבוגרים יותר, וקבע דווקא את יצחק ליורשו וממשיך דרכו.

א. בפרשת השבוע מסופר על פטירתו של אברהם אבינו ועל קביעת מעמדם של צאצאיו: "זיתן אברהם את כל אשר לו – ליצחק". ואילו "לבני הפילגשים... נתן אברהם מתנות, וישלחם מעל יצחק בנו". אברהם העדיף את בנו הקטן, יצחק, מישמעאל ובני השפחות, המבוגרים יותר, וקבע דווקא את יצחק ליורשו וממשיך דרכו.

ג. וזו גם משמעות האירוע המסופר בהפטרה: ההכרזה של בת-שבע – "יחי אדוני המלך דוד לעולם" – נועדה להזכיר את הבטחת הקב"ה הנצחית, ש"לא תיכרת המלוכה מזרע דוד לעולם".

הפטרת הפרשה עוסקת בארוע דומה ומספרת באריכות על מרד אדוניהו בן דוד ועל שבועת דוד לבת-שבע ששלמה ימלוך אחריו – "והוא ישב על כסאי תחתי כי כן אעשה היום הזה", כששמעה זאת בת שבע, הודתה לו והכריזה: "יחי אדוני המלך דוד לעולם!". . "ושלמה ישב על כיסא המלוכה לעיני דוד".

מתורת רבותינו נשיאינו מחולק לימי חודש כסלו

כל יום דחודש כסלו ילמדו כל אחד ואחת אנשים נשים וטף (ומה טוב – ברבים, בעת התוועדויות הנ"ל וכיוצא בזה) ענין (נוסף) בתורת החסידות, מתורתם של כל אחד דרבותינו נשיאינו [הן מכל אחד בפני עצמו, והן כפי שהם קשורים והמשך זה לזה].

ומה טוב – שבכל יום יוסיפו בלימוד, הן בכמות והן באיכות.

(משיחת ש"פ ויצא, ז"ד כסלו ה'תשמ"ט - תרגום מאידית)

הסיבה לברית נצחית זו נעוצה בכך, שכתר המלכות שניתן לדוד המלך קשור בבחירתו של הקב"ה, ואצלו אין שינויים. כשהקב"ה בחר בדוד – זו הייתה בחירה נצחית, שאינה מותנית ושאינה יכולה להשתנות. הכרזתה של בת-שבע ביטאה את הנצחיות הזאת, אמנם דוד עצמו נאסף אל עמיו, אך כתר המלכות שניתן לו מאת ה', נשאר שלו לנצח, באמצעות שלמה בנו, וממנו למלכי בית-דוד האחרים, עד המלך האחרון שיעמוד מבניו – המלך המשיח, וכך מתקיים "יחי אדוננו המלך דוד לעולם!".

שלמותו של עם ישראל תלויה במלך. כך מצאנו, שרק עם הבחירה במלכי בית דוד, הגיע עם ישראל אל המנוחה ואל הנחלה, ועד מנוחתה ונחלתה של השכינה – בבניין בית המקדש, זאת, כמו שהרמב"ם מגדיר את מצוות מינוי מלך: "למנות עלינו מלך, יקבץ כל אמתנו וינהיגה". וכך גם הגאולה של עם ישראל וחזרתו אל המנוחה ואל הנחלה ובכלל זה בניין בית המקדש השלישי וקיבוץ כל נידחי ישראל, מתחילה עם עמידתו של המלך המשיח, שבו תתקיים במלוא השלמות הברכה וההבטחה: "יחי... המלך לעולם!"

ב. נראה מזה ששלמה הוכתר למלך בחיי דוד אביו, הדבר דורש ביאור. חז"ל אומרים, שלפני פטירת דוד אמר לו הקב"ה, שעליו למות משום ש"כבר הגיעה מלכות שלמה בנך, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא נימה". על פי זה נראה שמלכות שלמה לא הייתה יכולה להתחיל עד לאחר פטירת דוד.

אלא, כאן בא לידי ביטוי יחודה של מלכות דוד, שאינה דומה לכל מלכות אחרת. על מלכים בכלל פוסק הרמב"ם, שהמלוכה עוברת בירושה לבן, בתנאי שימלא מקום אבותיו בחכמה וביראה, אולם על מלכי בית-דוד קובע הרמב"ם, שדוד זכה בכתר מלכות, ו"המלכות לו ולבניו הזכרים עד עולם", עד שהקב"ה הבטיחו שהמלוכה לא תיכרת מזרעו לעולם.

במלכות דוד יש שני דברים: א, תפקיד המלוכה – להנהיג את העם כו', תפקיד זה זהה, כמובן לתפקידו של כל מלך, ולא בזה מתבטא ייחודה של מלכות דוד. ב, המהות העצמית של המלך, כפי שהוא מנושא ומרומם בעצם מהותו, מהות זו מוגדר בפי הרמב"ם

(משובד מלקו"ש חכ"ה עמ' 106 וחז"ל עמ' 97)